

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/80/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717212679
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5717212679.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX E., adresa na doručovanie písomností: F. XXXX/X, XXX XX A., zastúpenej spoločnosťou: AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Škultéty 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108, proti žalovanému: A. C. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX E., o zákaze priblíženia sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 10 metrov a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/70/2017-450 zo dňa 25. mája 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 15C/70/2017-450 zo dňa 25. mája 2022 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd nariaďuje súdu prvej inštancie opravu napadnutého rozsudku v jeho výroku III., a to tak, že tento výrok má správne znieť:

„Zrušuje uznesenie Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017 o nariadení neodkladného opatrenia v celom rozsahu.“

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že stranám nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.). Súčasne rozhodol o zrušení uznesenia č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017 o nariadení neodkladného opatrenia v celom rozsahu (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 20.12.2017 domáhala vo vzťahu k žalovanému, aby mu súd zakázal priblížiť sa k nej na vzdialenosť menej ako 10 m s tým, že sa žalovaný smie priblížiť k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 10 m len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania, alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný a to len v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. Žalobu odôvodnila tým, že uzavrela manželstvo so žalovaným XX.XX.XXXX. Z manželstva pochádzajú tri maloleté deti. Žalobkyňa a žalovaný spolu s maloletými deťmi žili v spoločnej domácnosti na adrese D. XXX, XXX XX E.. V máji 2017 žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť a presťahovala sa spolu s maloletými deťmi do prenajatého bytu na adresu A. G. H. XXXX/XX, XXX XX A..

Následne dňa 10.05.2017 podala žalobkyňa na Okresnom súde Martin návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, ktoré bolo zaevidované pod sp. zn. 19P/109/2017. Potom, ako sa žalovaný dozvedel o návrhu na rozvod manželstva, sa vzťahy medzi stranami sporu výrazne zhoršili a vyostřili, najmä z dôvodu správania sa žalovaného voči žalobkyni. Konflikty a nevhodné správanie žalovaného začali najskôr hádkami, kedy žalovaný obviňoval žalobkyňu

z rozpadu ich manželstva. Tieto hádky a konfrontácie často prebiehali aj pred očami maloletých detí. Žalobca dokonca niekoľkokrát nevyberaným spôsobom konfrontoval aj maloleté deti. Tieto incidenty a nadávky sa postupne stupňovali a v súčasnej dobe má žalobkyňa preto dôvodnú obavu o život a zdravie svoje, ako aj jej maloletých detí. Zároveň žalobkyňa v celom rozsahu poukázala na obsah svojich písomných podaní vo veci o nariadení neodkladného opatrenia (spis Okresného súdu Martin sp. zn. 10C/52/2017 - poznámka odvolacieho súdu) a vo veci rozvodu manželstva (spis Okresného súdu Martin sp. zn. 19P/109/2017 - poznámka odvolacieho súdu). Ďalej žalobkyňa uviedla, že po podaní návrhu na nariadení neodkladného opatrenia a návrhu na rozvod manželstva, žalovaný stále pokračuje v páchaní trestnej činnosti, žalobkyňu prenasleduje a to aj napriek zákazu jeho priblíženia na menej ako 10 metrov uloženej súdnym rozhodnutím. Žalovaný svojím správaním a konaním ohrozuje životnú situáciu a jediný zdroj príjmu žalobkyne a ich maloletých detí, ktoré sú výživou odkázané výlučne na žalobkyňu ako ich matku, keďže žalovaný jej na ich výživu vôbec neprispieva. Okrem toho žalobkyňa uviedla, že so žalovaným sú spoločníkmi spoločnosti ADMEUM, s. r. o.. Žalovaný bez vedomia žalobkyne vykonal právne úkony v rozpore so zákonom, keď odvolal žalobkyňu z funkcie konateľa spoločnosti a za jej nového konateľa vymenoval svoju matku a udelil prokúru cudzej osobe. Žalobkyňa sa dôvodne domnieva, že k týmto právnym úkonom malo dôjsť v čase od 28.09.2017 do 18.10.2017, keď bol žalovaný hospitalizovaný v Univerzitnej nemocnici A., psychiatrickej klinike.

3. Žalobkyňa v rámci žaloby vo veci samej podala súčasne na súd aj návrh na nariadenie kontroly dodržiavania povinností s poukazom na ust. § 325 ods. 3 CSP, podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitným predpisom môže súd nariadiť kontrolu dodržiavania neodkladným opatrením nariadenej povinnosti technickými prostriedkami. Tento svoj návrh žalobkyňa odôvodnila tým, že uznesením Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017 bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým súd zakázal žalovanému priblížiť sa k žalobkyňi na vzdialenosť menej ako 10 metrov s tým, že žalovaný sa smel priblížiť k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. Žalovaný však nedodržiaval povinnosti, ktoré mu boli uložené uvedeným neodkladným opatrením.

4. V podaní doručenom okresnému súdu dňa 28.02.2018 sa žalobca vyjadril k žalobe a tiež k návrhu na nariadenie kontroly dodržiavania povinností. Navrhol žalobu i návrh na nariadenie kontroly dodržiavania povinností (ďalej aj „návrh“) ako nedôvodné zamietnuť, prípadne konanie o nich zastaviť.

5. Nárok žalobkyne označil za neopodstatnený, pričom zdôraznil, že ak by súd žalobe žalobkyne vyhovel, došlo k neprimeraným zásahom do ľudských práv a slobôd žalovaného. Podľa názoru žalovaného neexistuje hmotnoprávna úprava, ktorá by umožňovala súdu rozhodnúť o obmedzení slobody jeho pohybu v rozsahu a za podmienok, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa žalobe i návrhu. Jediným zákonom umožňujúcim obmedziť slobodu pohybu je zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon a zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok, aj to len v prípade, že došlo k spáchaniu trestného činu. Žalobkyňa však v podanej žalobe neuvádza žiadne rozhodujúce skutočnosti pre uloženie ňou navrhovaného zákazu priblíženia sa žalovaného k jej osobe. ňou opísané skutkové okolnosti sa nezakladajú na pravde. Žalobkyňa svoje nároky v tomto spore odôvodnila odkazom na podaný návrh na vydanie neodkladného opatrenia na základe, ktorého Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 10C/52/2017 zo dňa 20.11.2017 vydal neodkladné opatrenie spočívajúceho v zákaze priblíženia sa žalovaného sa k žalobkyňi na vzdialenosť menej ako 10 m. V tejto súvislosti ku skutkovým okolnostiam uvedeným v predmetnom návrhu žalovaný uviedol, že v žalobkyňou realizovaných podaniach - trestných oznámeniach i oznámeniach o priestupku sú účelovo prispôbené skutkové tvrdenia. Žalovaný tvrdil, že v danom prípade nedošlo k spáchaniu ani len priestupku, no aj v prípade, že by bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania priestupku, nemôže mu byť jeho sloboda pohybu zákonne obmedzovaná. Žalobkyňa je oprávnená sa domáhať uloženia požadovaného zákazu len v rámci prípadného trestného konania vedeného proti žalovanému a uvedené obmedzenie mu môže byť uložené výlučne orgánmi činnými v trestnom konaní. Aj v prípade trestného stíhania je však zákaz pohybu obmedzovaný len dočasne, resp. na určité obdobie. Žalobkyňa však v tomto spore požaduje, aby súd vydal zákaz priblíženia žalovaného k jej osobe bez časového obmedzenia. Z dôvodu absencie právnej úpravy, je zrejmé, že v prípade rozhodnutia súdu v zmysle žalobného petitu, by nebolo možné takýto stav nikdy zmeniť a dosiahnuť rozhodnutie o jeho zrušení. Okrem toho žalovaný prezentoval názor, že žaloba žalobkyne vo veci samej nie je podaním vo veci samej, nakoľko nespĺňa náležitosti žaloby podľa § 137 CSP, keďže sa týmto podaním nepožaduje splnenie povinností, usporiadanie a práv povinností strán vyplývajúcich z osobitného predpisu, nežiada

určiť, či tu právo je alebo nie je a ani nežiada určenie právnej skutočnosti vyplývajúcej z osobitného predpisu. Z tohto dôvodu by mal súd žalobkyňu vyzvať, aby žalobu zobrala späť. Žalovaný akcentoval, že v žiadnom prípade žalobkyňu neprenasleduje, neporušuje vedome zákaz priblíženia na menej ako 10 m. Žalovaný nie je násilník, nemá nebezpečné a ani agresívne správanie. Žalovaný je zodpovedný a starostlivý otec a manžel, ktorý sa len snaží o znovuobnovenie manželského a rodinného spolužitia so žalobkyňou, ako aj o riadny chod spoločnej rodinnej firmy – zdravotníckeho zariadenia (polikliniky).

6. Ďalej žalovaný k návrhu na nariadenie kontroly dodržiavania povinností zdôraznil, že nie je zdravotne spôsobilý na inštaláciu a použitie osobného identifikačného zariadenia a zariadenia na určenia ESMO, resp. iných obdobných technických prostriedkov. Dňa 05.05.2017 sa žalobkyňa spolu s ich tromi maloletými deťmi bez akéhokoľvek vysvetlenia odsťahovala zo spoločnej domácnosti do prenajatého bytu na ul. A. G. H. XX I. A.. Toto svoje rozhodnutie žalobkyňa žalovanému neoznámila a rovnako mu neoznámila ani svoj zámer podať návrh o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, ktorý podala na súd hneď dňa 10.05.2017. O rozvode sa žalovaný dozvedel až dňa 02.06.2017, po jeho doručení poštou. Žalovaný nevedel, čo sa deje a prečo tomu tak je. Skutočný dôvod bola manželská nevera žalobkyne a ňou utajovaný nový vzťah s treťou osobou. Spoločné deti sú podľa názoru žalovaného zmanipulované žalobkyňou. Žalovanému sa nedostalo od žalobkyne žiadneho vysvetlenia, iba pohrdanie a vyhýbanie zo strany manželky a dvoch starších dcér. Ako už bolo uvedené vyššie, žalobkyňa podala na žalovaného niekoľko priestupkových a trestných oznámení. Žalovaný však nikdy neohrozil svoje deti ani manželku na živote a zdraví, ani vedome neohrozil ich životnú situáciu a na výživu všetkých maloletých detí žalobkyňi pravidelne prispieva. Jeho osobná účasť na ich výchove a starostlivosti o spoločné deti je mu však žalobkyňou neustále odopieraná. Rovnako mu bolo zo strany žalobkyne znemožnené akékoľvek rozhodovanie o spoločnej firme, kde podľa všetkého má žalovaný chodiť iba pracovať ako lekár, a nie ako jej majiteľ a štatutár. Je teda zrejmé, že podaná žaloba i návrh sú v celom rozsahu nedôvodné.

7. Následne konajúci súd zisťoval, či v danom prípade sú splnené podmienky pre nariadenie kontroly dodržiavania povinnosti uloženej neodkladným opatrením technickými prostriedkami. Dal preto pokyn probačnému a mediačnému úradníkovi v súvislosti s kontrolou výkonu rozhodnutia technickými prostriedkami. Zo strany žalovaného boli vykonané obštrukcie. Z predloženej správy vyplýva, že žalovaný nespolupracoval s probačným a mediačným úradníkom, vyžadoval si čas na poradu, na určené termíny sa ani raz nedostavil a kontaktu s probačným a mediačným úradníkom sa vyhýbal. Z tohto dôvodu nebolo možné vykonať inštitút predbežného šetrenia, ktoré bolo zamerané na preskúmanie podmienok v súvislosti s možným uložením neodkladného opatrenia, spojeného s kontrolou výkonu rozhodnutia technickými prostriedkami a preto súd ani nemohol nariadiť kontrolu dodržiavania neodkladným opatrením nariadenej povinnosti technickými prostriedkami.

8. Podaním doručeným súdu 05.04.2018 realizovala žalobkyňa svoju repliku, v ktorej uviedla, že vzhľadom na povinnosť, ktorá jej bola uložená uznesením Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017, podala žalobu vo veci samej, keďže v opačnom prípade by došlo zo zákona k zrušeniu súdom nariadeného neodkladného opatrenia a jej ochrana by nebola zabezpečená a jej telesná a duševná integrita by bola ohrozená. Materiálna stránka právoplatnosti súdneho rozhodnutia sa prejavuje predovšetkým v závažnosti rozhodnutia pre určitý počet subjektov, v tomto zmysle je výrok právoplatného rozsudku závažný predovšetkým pre sporové strany. Napriek uloženej povinnosti zákazu priblíženia na menej ako 10 m, ktorá bola žalovanému daná súdnym rozhodnutím, teda uznesením o neodkladnom opatrení, žalovaný stále pokračuje v tom istom správaní a konaní. Správanie a konanie žalovaného javí známky priestupkov, resp. vykazuje znaky trestných činov a ako také u žalobkyne vzbudzujú dôvodnú obavu o jej život, zdravie a bezpečnosť. Agresívne správanie žalovaného opakovaním vyústilo do verbálnych, ale aj fyzických atakov voči žalobkyňi. O uvedenej skutočnosti svedčia aj viaceré trestné oznámenia adresované políciou zo strany žalobkyne, ktoré boli prejednané v priestupkovom, resp. v trestnom konaní. Na začiatku júna 2017 žalovaný sledoval žalobkyňu a za prítomnosti maloletej dcéry C. jej začal hrubol nadávať a tvrdiť, že mu zničila život. Následne maloletú dcéru C. C. objal, nekontrolovateľne ňou triasol a kričal, že je jej ocino. Uvedený skutok žalovaného dňa 21.06.2017 žalobkyňa oznámila ako aj na políciu a tento je riešený Okresným úradom v Martine ako priestupok. Dňa 29.07.2017 žalobkyňa nahlásila polícii ďalšie nevhodné správanie žalovaného, kedy jej žalovaný opakovaním počas noci telefonoval a na verejnosti na ňu vykrikoval. Žalovaný udržiaval e-mailovú komunikáciu s maloletou dcérou I., ktorej obsahom bolo predovšetkým jeho prezentácia pravého dôvodu zničenia ich rodiny. Správanie žalovaného vyvrcholilo fyzickým napadnutím žalobkyne, pri ktorom si žalobkyňa udrela hlavu a bol jej žalovaným

odcudzený mobilný telefón. V súvislosti s týmto skutkom žalobkyňa podala dňa 08.09.2017 trestné oznámenie. Dňa 25.09.2017 došlo k ďalšiemu incidentu, kedy žalovaný autom prenasledoval žalobkyňu. Žalobkyňa mala vtedy v aute so sebou aj maloleté deti, no žalovaný ju svojím autom vytlačil až ku krajnici vozovky a následne došlo takmer ku kolízii, pričom žalobkyňa so svojím osobným autom takmer havarovala. Aj o tomto incidente podala žalobkyňa oznámenie na políciu. Podľa názoru žalobkyne, podaná žaloba je podaním vo veci samej, pretože spĺňa zákonom stanovené náležitosti a žalobkyňa sa ňou s poukazom na ust. § 137 písm. a) CSP domáha, aby súd v prejednávanej veci rozhodol o splnení povinnosti žalovaného nepribližovať sa na stanovenú vzdialenosť k jej osobe. Vyjadrenia žalovaného o tom, že má záujem na obnovenie manželského a rodinného života žalobkyňa vo vzťahu k predmetu tohto sporu označila za bezpredmetné. Záverom žalobkyňa uviedla, že všetky okolnosti, ktoré boli predmetom vydania neodkladného opatrenia naďalej pretrvávajú, pretože žalovaný naďalej porušuje súdom uloženú povinnosť zákazu priblíženia sa k jej osobe. Žalovaný ju opakovane kontaktuje, prenasleduje a tým sa dopúšťa zásahov do jej osobnej, duševnej, ako aj psychickej integrity. Preto je nevyhnutné, aby súd jej žalobe i návrhu na nariadenie kontroly dodržiavania povinností vyhovel.

9. V duplike doručenej prvoinštančnému súdu dňa 14.05.2018 žalovaný uviedol, že ak by bola obava žalobkyne o jej život, zdravie a bezpečie skutočne dôvodná, orgány činné v trestnom konaní majú oprávnenia a kompetencie na rozhodnutie o obmedzení jeho slobody a môžu prijať aj opatrenie dočasného charakteru. Zotrval na tom, že skutky popísané žalobkyňou v jej podaniach sa nestali tak, ako ich v nich žalobkyňa prezentovala. Zopakoval, že žaloba nespĺňa náležitosti žaloby podľa § 137 CSP a z tohto dôvodu ju žiada zamietnuť alebo konanie v tejto veci zastaviť.

10. V podaní doručenom okresnému súdu dňa 04.07.2018 navrhol prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania vedeného pod sp. zn. ČVS:ORP-978/OV-MT-2017, v ktorom bola oznamovateľkou žalobkyňa. Žalobkyňa s uvedeným návrhom žalovaného nesúhlasila. Následne prvoinštančný súd uznesením č. k. 15C/70/2017-136 zo dňa 12.09.2018 návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. O odvolaní žalovaného proti tomuto uzneseniu, rozhodol Krajský súd v Žiline, ktorý ho uznesením č. k. 11Co/76/2019-203 zo dňa 26.03.2019 potvrdil.

11. Prvýkrát v merite veci rozhodol Okresný súd Martin rozsudkom č.k. 15C/70/2017-267 zo dňa 18.09.2017, ktorý žalobe žalobkyne vyhovel. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 6Co/48/2020 rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Odvolací súd vyslovil názor, že v posudzovanom prípade žalovaný dostatočným spôsobom preukázal dôvod, pre ktorý požiadal o odročenie pojednávania a poukázal krajský súd na judikát R 31/1995, v zmysle ktorého choroba účastníka (sporovej strany) preukázaná lekárske uznanou práceneschopnosťou je dôležitým dôvodom v zmysle § 101 ods. 2 OSP. Ak účastník konania (sporová strana) v takomto prípade požiada včas o odročenie pojednávania, prejednanie veci v jeho neprítomnosti treba kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkovi konania (sporovej strane) konať pred súdom. To isté platí za účinnosti ustanovenia § 183 CSP v prípade predloženia lekárskeho potvrdenia o akútnom zhoršení zdravotného stavu strany sporu v deň konania pojednávania. Podmienky pre možnosť odročenia pojednávania, ktoré súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní posúdil ako nesplnené (dôvodnosť a preukázanie), podľa názoru krajského súdu splnené boli, následkom čoho možno hovoriť o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, majúcou za následok znemožnenie žalovanej sporovej strany, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Krajský súd však reagoval na odvoláciu námietku žalovaného týkajúcu sa (ne)prípustnosti podanej žaloby z pohľadu ustanovenia § 137 CSP. Z obsahu podanej žaloby, ako aj formulovaného žalobného petitu je zrejmé, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáha rozhodnutia súdu o žalobe v zmysle § 137 písm. b) CSP. Preto nie je správna argumentácia žalovaného o tom, že možnosť žalobkyne podať žalobu týkajúcu sa nároku na usporiadanie práv a povinností strán nie je daná, keďže určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami nevyplýva z osobitného predpisu. Práve naopak, splnenie vyššie uvedenej podmienky pre prípustnosť podanej žaloby priamo vyplýva z ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa žalobkyňa v rámci podanej žaloby odvoláva.

13. V podaní doručenom okresnému súdu 25.05.2021 žalovaný opätovne žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že už nie je nutná potreba žalobkyňou navrhovaného rozsudku, nakoľko v súdnej veci uplynuli skoro dva roky od posledného rozhodnutia súdu. Zároveň nedochádza k neoprávněným

zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobkyne, neexistuje naliehavý právny záujem na určenie zákazu priblíženia a žalovaný trvá na neopodstatnenosti podanej žaloby z hľadiska hmotného práva, ktorou by došlo k obmedzeniu osobnej slobody pohybu žalovaného garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. Žalovaný akcentoval, že so žalobkyňou sa tri roky nestýka, ani ju žiadnym spôsobom nekontaktuje. Súčasne uplynul už jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým súd manželstvo strán sporu rozviedol a všetky účelovo vykonštruované priestupkové a trestné oznámenia podané žalobkyňou voči jeho osobe počas rozvodového konania boli zastavené, postúpené, resp. nie sú doposiaľ právoplatne skončené. Žalovaný nemá záznam v registri trestov GP SR. S výnimkou drobných dopravných priestupkov žalovaný nemá záznam ani v registri priestupkov.

14. Žalobkyňa vo svojej reakcii na žiadosť súdu uviedla, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu, pretože stále existujú relevantné dôvody, na základe ktorých je potreba ochrany jej osobnosti. Žalobkyňa má totiž dôvodnú obavu, že ani čas, ktorý uplynul od podania žaloby, t. j. viac ako tri roky žalovanému nestačil na to, aby prehodnotil svoje správanie. Žalovaný má stále v sebe plno hnevu a negatívnych emócií, ktoré nedokáže spracovať, čo dokazujú jeho neustále invectívy a podávané trestné oznámenia voči žalobkyňi. Dokazuje to aj posledné pojednávanie, na ktoré sa žalovaný dostavil, no kde sa ani nesnažil so žalovanou dohodnúť, ale len direktívne presadzoval svoje požiadavky. Pokiaľ nie sú požiadavky žalovaného akceptované podľa jeho predstáv, žalovaný sa mnohokrát uchyluje k vyhrážaniu, alebo rovno píše na vo veci konajúce osoby, oznámenia o zaujatosti. Od r. 2017 sa žalovaný sústavne vyhýba konaniam na súde. Žalobkyňa má dôvodné podozrenie, že v dôsledku svojej profesie si žalovaný vie vybaviť lekárske potvrdenia, ktoré mu majú údajne prekryvať jeho zdravotné problémy, aby sa nemohol zúčastniť pojednávania. V období počas súdom určeného zákazu priblíženia žalovaný niekoľkokrát tento zákaz porušil. Žalobkyňa tieto skutočnosti oznámila policajnému zboru, alebo podala voči žalovanému trestné oznámenia. Do dnešného dňa nebol ani jeden incident došetrený, vzhľadom k tomu, že žalovaný doslovne svojím konaním ignoruje orgány činné v trestnom konaní, nedostavuje sa na vypočúta, zneužíva svoj status lekára na to, aby manipuloval všetkými zložkami práva podľa toho, ako mu to vyhovuje. Keďže žalobkyňa nevedela dosiahnuť zrušenie svojej účasti v obchodnej spoločnosti, podala na súd žalobu. Táto situácia žalovanému vyhovovala a hoci so žalobkyňou nechcel komunikovať ohľadne mimosúdnej dohody, napriek tomu sa na pojednávaní dostavil a súd rozhodnutie vydal. Vo všetkých iných konaniach žalovaný ignoruje termíny pojednávania a to tak vo veciach už právoplatne skončených, konkrétne vo veci starostlivosti o maloleté deti a konania o rozvod manželstva, či vyporiadania BSM. Žalobkyňa sa vyhýba kontaktu so žalovaným aj pri odovzdávaní maloletej dcéry. Akýkoľvek kontakt s ním by len smeroval k eskalovaniu napätia, čoho svedkami sa opakovane stávali dnes už dospelé staršie dve dcéry B. a I..

15. Okresný súd po zrušení jeho prvého meritórneho rozhodnutia postupoval vo veci v súlade s ust. § 183 ods. 1, 3 a 4 CSP a určoval vo veci termíny pojednávania v dňoch 17.02.2021, 26.05.2021, 13.09.2021, 04.11.2021, 06.12.2021 a 25.05.2022, vo vzťahu ku ktorým žalovaný opakovane pred ich začatím navrhoval ich odročenie z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu, doloženého lekárskeho potvrdením a v posledných dvoch ospravedlneniach vzniesol voči zákonnej sudkyňi i námietku zaujatosti, tak ako to podrobne popísal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (pozri jeho body 11. až 19.). O prvej námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 10NcC/1/2022-424 zo dňa 08.02.2022 tak, že sudkyňu J. A. H. nevyúlčil z prejednávania a rozhodovania tohto sporu. Na následnú námietku zaujatosti z tých istých dôvodov uvedenú v podaní žalovaného zo dňa 25.05.2022 už konajúca sudkyňa preto podľa § 53 ods. 2 CSP neprihliadla a vec prejednála a rozhodla v neprítomnosti žalovaného, konštatujúc procesnú obštrukciu na jeho strane. Súčasne konajúci súd akcentoval, že dôležitosť dôvodu pre ktorý strana sporu žiada o odročenie pojednávania však nemožno posudzovať bez prihliadnutia na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Súd nie je povinný dôvod akceptovať a to najmä vtedy, ak nie je využívaný so zmyslom a účelom ustanovenia CSP, ale k zámerným procesným obštrukciám sledujúcim predovšetkým bezdôvodné predlžovanie civilného sporového konania a zvyšovania nákladov s tým spojených.

16. Na pojednávaní konanom dňa 04.11.2021 súd opätovne vyzval zástupkyňu žalobkyne, aby doplnila skutočnosti ohľadne podanej žaloby preukazujúce existenciu dôvodov, ktoré by mohli odôvodňovať ochranu osobnosti žalobkyne, konkrétne, či žalovaný naďalej nerešpektuje rozhodnutie súdu o zákaze priblíženia vydané vo forme neodkladného opatrenia, nakoľko od podanej žaloby uplynuli už skoro tri

roky. K tomu zástupkyňa žalobkyne uviedla, že žalobkyňa ju informovala, že keď išli z PCR testov, zbadala v aute, že žalovaný išiel za nimi autom po K. a keď zaregistroval, že ona ho už sleduje, (že si to všimla cez spätné zrkadlo), odbočil niekde na „D.“. Žalobkyňa ju tiež informovala, že žalovaný opakovane podáva voči jej osobe trestné oznámenia. Z jeho rozprávania je evidentné, že napriek odstupu času čo už so svojou bývalou manželkou nežijú a napriek tomu, že sú právoplatne rozvedení, že sa s týmto stavom doposiaľ nevysporiadal. Žalobkyňa má však stále obavu z toho, že ak by súd jej žalobe nevyhovel, je tu problém. Žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania žalobkyňa súdu nenavrhol.

17. Okresný súd konštatoval procesnú prípustnosť žaloby podľa ust. § 137 písm. b) CSP, konštatovanú odvolacím súdom. Uviedol, že žalobkyňa sa domáhala, aby súd rozhodol rozsudkom o zákaze žalovaného priblížiť sa k nej na vzdialenosť menej ako 10 metrov s tým, že sa smie priblížiť k nej na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. Žalobkyňa podala žalobu na základe uznesenia Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017, ktorým súd nariadil žalovanému neodkladné opatrenie s rovnakým petítom a uložil žalobkyňi povinnosť, aby do jedného mesiaca od právoplatnosti uznesenia podala

na súd žalobu proti žalovanému v konaní o zákaze priblíženia sa k žalobkyňi.

18. V danej súvislosti prvoinštančný súd poukázal na ustanovenie § 330 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že ak to povaha veci pripúšťa môže súd nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Kritériom pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci. Čiže súd musí vždy individuálne vyhodnotiť, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. Čiže je možné nariadiť neodkladné opatrenie zakazujúce určité konanie rovnako ako petít žaloby o zdržanie sa takéhoto konania.

19. Keďže žalovaný nerešpektoval nariadené neodkladné opatrenie, žalobkyňa podala voči nemu trestné oznámenie v súvislosti s marením tohto úradného rozhodnutia, a vyšetrovací spis bol vedený pod ČVS: ORP-978/OV-MT-2017. V predmetnom trestnom oznámení žalobkyňa popísala skutky, pri ktorých došlo zo strany žalovaného k porušeniu uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, z ktorého je zrejmé, že v čase, keď podávala toto trestné oznámenie 26.12.2017, žalovaný uložený zákaz priblíženia sa k jej osobe porušil trikrát, konkrétne 18.12.2017 v poobedných hodinách okolo 15,30 hod., a tiež 22.12.2017 a 26.12.2017. Zároveň žalobkyňa vo svojom vyjadrení popísanom v odseku 1., 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku popísala samotné agresívne správanie žalovaného, ktoré vyústilo do verbálnych, ako aj fyzických atakov, o čom svedčia viaceré podania trestných oznámení z jej strany, či už je to Záznam o podaní oznámenia zo dňa 21.06.2017, ďalej Záznam o podaní oznámenia zo dňa 29.07.2017, ako aj Trestné oznámenie zo dňa 08.09.2017. To, že žalovaný verbálne atakoval žalobkyňu, bolo preukázané aj mailovou komunikáciou, ktorú predložila do spisu žalobkyňa. Z jej obsahu vyplýva, že žalovaný verbálne napádal žalobkyňu pred jej dcérou I..

20. Prebiehajúce trestné konanie ČVS: ORP-978/OV-MT-2017, skončilo podaním obžaloby na žalovaného. Toto konanie je vedené na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 1T/66/2018 a sudca v ňom vydal trestný rozkaz, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z dôvodu marenia výkonu rozhodnutia súdu, konkrétne rozhodnutia súdu o nariadení neodkladného opatrenia o nepribližovaní sa k žalobkyňi. Zo strany žalovaného bol podaný proti tomuto rozhodnutiu odpor, o ktorom bude rozhodovať sudca v trestnom konaní. Toto konanie nie je právoplatne skončené.

21. Podanú žalobu súd prvej inštancie posúdil ako právo žalobkyne na ochranu jej osobnosti vo vzťahu k žalovanému, jej (ex)manželovi.

22. Jedná sa o žalobu týkajúcu sa nároku na usporiadanie práv a povinností strán, kedy určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva priamo z ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka (citované v napadnutom rozhodnutí), na ktoré sa žalobkyňa v rámci podanej žaloby odvoláva.

23. V zmysle ustanovenia § 217 ods. 1 CSP je však pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, t. zn. že súd pri rozhodovaní veci nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ako ani anticipovať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia ešte nenastali, t. z. že pre posúdenie konkrétnej veci je potrebné zohľadniť skutočnosti, ktoré nastali ku konkrétnemu časovému okamihu.

24. To znamená, že súd rozhoduje podľa stavu spisu v čase vyhlásenia rozsudku a ku dňu vyhlásenia rozsudku musí byť ustálený jeho skutkový, aj právny základ. Pri uplatnení princípov sporového konania súd nezisťuje a nehodnotí materiálnu pravdu, súd hodnotí len to, či strana sporu splnila úlohu dokázať

pred súdom pravdivosť svojich tvrdení, resp. dokázať skutočnosti, ktoré majú svedčiť v jej prospech. Súd potrebuje vyvodiť závery o všetkých relevantných otázkach týkajúcich sa požadovanej ochrany ohrozeného, alebo porušeného práva, avšak na strane druhej to neznamená, že potrebuje získať na všetky tieto otázky reálne odpovede.

25. Súd musí prihliadnuť na zmeny, ku ktorým došlo od podania žaloby a má za to, že môže žalobu zamietnuť pre dodatočnú (následnú) absenciu zákonných dôvodov a naopak.

26. V prebiehajúcom trestnom konaní Okresného súdu Martin sp. zn. 1T/66/2018 ide o obžalobu podanú na žalovaného pre marenie výkonu úradného rozhodnutia - konkrétne uznesenia, ktorým Okresný súd Martin v konaní sp. zn. 10C/52/2017 uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menej ako 10 m s tým, že sa smie priblížiť k nej

na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. V rámci tohto trestného konania sa posudzujú úkony, ktoré vykonal žalovaný v dňoch 18.12.2017, 26.12.2017, kedy mal porušiť rozhodnutie súdu vydané v civilnom sporovom konaní.

27. Ďalej konajúci súd zistil, že prebieha aj ďalšie trestné konanie pod ČVS: ORP-731/OV-MT-2018 na základe trestného oznámenia, ktoré podala žalobkyňa, v ktorom bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie vo vzťahu k žalovanému, pre prečin nebezpečného prenasledovania, nakoľko v zmysle tohto uznesenia obvinený v období približne od druhej polovice roka 2017 (t. j. po rozchode a odsťahovania sa poškodenej, teda žalobkyne zo spoločnej domácnosti), doposiaľ, t. zn. už dlhodobo prenasleduje svoju manželku, s ktorou sú v rozvodovom konaní tak, že najmä vyhľadáva jej osobnú blízkosť, alebo ju sleduje a to tým spôsobom, že opakovane ju vyhľadáva na miestach verejne prístupných na rôznych miestach v rámci mesta A.. V tomto uznesení sú uvedené dni, kedy malo dôjsť k tomuto nebezpečnému prenasledovaniu zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyni, konkrétne dňa 27.12.2017, 31.12.2017, ďalej v presne nezistenej dobe r. 2017, ďalej tiež dňa 13.02.2018, 29.06.2018, v mesiaci máj 2018, v mesiaci júl 2018, 05.09.2018, 07.09.2018, 09.09.2018, 19.09.2018, 06.10.2018, s tým, že práve týmto nebezpečným prenasledovaním bola žalobkyňa ako poškodenej, ktorá si neželá, aby bola prenasledovaná, žalovaným prenasledovaná. Strpčuje jej to život a konanie obvineného, teda žalovaného ju obmedzuje na bežnom spôsobe života. V danej veci naďalej prebieha vyšetrovanie, mal by byť vypracovaný znalecký posudok na obvineného a následne bude vec ukončená.

28. Z listinných dôkazov doložených do spisu, z výpovede žalobkyne, a tiež z prebiehajúcich trestných konaní mal súd prvej inštancie zistené, že žalovaný mal atakovať žalobkyňu, či už fyzicky alebo psychicky, nerešpektovať nariadené neodkladné opatrenie v období rokov 2017 až 2018.

29. Súd však rozhoduje v merite veci v roku 2021, t. j. vlastne po troch rokoch od týchto úkonov a preto vyzval žalobkyňu, aby uviedla, či naďalej zo strany žalovaného dochádza k mareniu výkonu úradného rozhodnutia, t. j. neodkladného opatrenia, či žalovaný naďalej žalobkyňu prenasleduje, čím by mal neoprávnené zasahovať do jej osobnosti, najmä do jej života, zdravia, ľudskej dôstojnosti, ako aj do súkromia. Žalobkyňa súdu nepredložila žiaden dôkaz preukazujúci, že by k takémuto konaniu zo strany žalovaného dochádzalo v r. 2019, 2020, 2021. Napokon aj sám žalovaný vo vyjadrení (č. I. 331 spisu) uviedol, že tri roky sa so žalobkyňou nestýka, žiadnym spôsobom ju nekontaktuje, uplynul jeden rok, od kedy súd ich manželstvo právoplatne rozviedol. Je bezúhonný človek, lekár, a čo sa týka trestných konaní, poukázal na prezumpciu nevinu, t. z. že o neprávoplatne odsúdenom nie je možné hovoriť ako o páchatelovi trestného činu.

30. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu zamietol, keď dospel k záveru o , že v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP) nevykazuje znaky fyzického ani psychického násillia, žalovaný žalobkyňu nežiaduco nesleduje, nevyhľadáva alebo nekontaktuje. Ich manželstvo je už rok právoplatne rozvedené a obidvaja sa vyhýbajú vzájomnému kontaktu.

31. Nadväzane, vychádzajúc z ust. § 335 ods. 1, § 336 ods. 3 a 4 CSP prvoinštančný súd rozhodol o zrušení uznesenia Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie v celom rozsahu.

32. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 257 CSP, keď konštatoval, že v súdenom spore existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, t. z. pre ani jednej strane nárok na ich náhradu nepriznal. V danom prípade bola neúspešnou stranou sporu žalobkyňa. Čo sa týka dôvodov hodných osobitného zreteľa, tieto konajúci súd zhrnul nasledovne: neprimeraná tvrdosť, podiel strany na vzniku a priebehu sporu, povaha okolností sporu, osobné pomery strany sporu. Súd mal totiž v konaní preukázané, že žalobkyňa podala žalobu na základe povinnosti, ktorá jej bola uložená v uznesení Okresného súdu Martin č.k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017 o nariadení neodkladného

opatrenia, ktorým sa domáhala zákazu priblíženia žalovaného k žalobkyni. Rovnako bolo v tomto spore preukázané, že začalo trestné konanie vo vzťahu k mareniu výkonu úradného rozhodnutia vydaného v konaní sp. zn. 10C/52/2017 uznesenia súdu o nariadení neodkladného opatrenia vzhľadom k tomu, že žalovaný mal vo vzťahu k žalobkyni nedodržiavať predmetné nariadené neodkladné opatrenie. Je pravdou, že predmetné trestné konanie naďalej prebieha a naďalej prebieha aj trestné konanie v súvislosti s prenasledovaním žalobkyne zo strany žalovaného. Avšak všetko sa jedná o úkony, ktoré boli vykonané zo strany žalovaného v rokoch 2017 až 2018. Je teda zrejmé, že žaloba bola na súd bola podaná dôvodne, a to na základe povinnosti uloženej súdom žalobkyni. Podľa názoru súdu to, že v priebehu konania došlo k zmene skutkového stavu nie je možné vykladať na ťarchu žalobkyne, pretože by išlo o neprimeranú tvrdosť. Za vznik tohto sporu zodpovedá vo veľkej miere žalovaný.

33. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovie. Súčasne si uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu; alternatívne navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Okrem toho podľa jej názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 písm. f), g) a h) CSP].

35. Žalobkyňa zdôraznila, že žalobou vo veci samej sa domáhala, aby súd rozsudkom uložil žalovanému zákaz priblížiť sa k nej na vzdialenosť menej ako 10 metrov s tým, že sa smie priblížiť k nej na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov len počas úkonov trestného konania, priestupkového konania alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch. Žalobu v tejto veci podala žalobkyňa na základe uznesenia Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017, ktorým súd nariadil žalovanému neodkladné opatrenie s identickým petitom, a súčasne uložil žalobkyni povinnosť, aby do jedného mesiaca od právoplatnosti uznesenia podala na súd žalobu proti žalovanému v konaní o zákaze priblíženia sa k žalobkyni. Je pritom zrejmé, že ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Kritériom pre akceptovateľnosť takéhoto rozhodnutia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci, čiže súd musí vždy individuálne vyhodnotiť, či povaha prejednávanej veci pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia z hľadiska totožnosti výrokov. Je teda možné nariadiť neodkladné opatrenie zakazujúce určité konanie rovnako ako petit žaloby o zdržanie sa takéhoto konania. V danej súvislosti odvolateľka poukázala na právny názor prezentovaný Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/84/2011 zo dňa 26. mája 2011, v ktorom odvolací súd vyslovil právny názor, že „Formulácia predbežného opatrenia by v zásade nemala kopírovať žalobný návrh. Ak sa však účel dočasnej ochrany nedá inak dosiahnuť, než rovnakým výrokom ako vo veci samej, musí uvedená formalistická požiadavka ustúpiť.“ K rovnakému záveru došiel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Obo 57/97.

36. Odvolací súd vo svojom prvom zrušujúcom uznesení uviedol, že z obsahu podanej žaloby, ako aj formulovaného žalobného petitu, je zrejmé, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáha rozhodnutia súdu o žalobe v zmysle 137 písm. b) CSP. Preto nie je správna argumentácia žalovaného o tom, že možnosť žalobkyne podať žalobu týkajúcu sa nároku na usporiadanie práv a povinností strán nie je daná, keďže určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami nevyplýva z osobitného predpisu. Práve naopak, splnenie vyššie uvedenej podmienky pre prípustnosť podanej žaloby vyplýva priamo z ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa žalobkyňa v rámci svojej žaloby odvoláva.

37. Túto žalobu súd posúdil ako právo žalobkyne na ochranu osobnosti vo vzťahu k žalovanému, jej (ex)manželovi. Žalobkyňa má zato, že preukázateľne aj podľa trestných oznámení, ktoré podala, je zrejmé, že žalovaný neoprávnene zasahuje do jej osobnosti, najmä do jej života, zdravia, ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia. Jedná sa o žalobu týkajúcu sa nároku na usporiadanie práv a povinností strán, kedy určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva priamo z ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa žalobkyňa v rámci podanej žaloby odvoláva. Túto jej žalobu súd považoval za prípustnú.

38. Okresný súd posudzoval nárok žalobkyne v súlade s ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené uvedeným zákonným ustanovením. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov.

Osobnosť človeka zahŕňa všetko, čím sa človek prejavuje navonok vo vzťahu k svojmu okoliu, a to tak po fyzickej, ako aj po duchovnej a duševnej stránke. Osobnostné práva sú potom práva spojené s osobnosťou jednotlivca. Ide o prirodzené práva, ktoré sú dané na celý život a sú spoločné pre každého človeka. Tieto práva sa nadobúdajú narodením, počas života sa ich nemožno vzdať, nemožno ich na nikoho previesť ani nemôžu byť premlčané, pretože bez výnimky zanikajú až smrťou daného jednotlivca. Štát tieto práva jednotlivcom nepridružuje, iba ich uznáva, rešpektuje, naplňa a zabezpečuje ich ochranu.

39. Súčasná právna úprava prikladá človeku a ochrane jeho osobnosti osobitný význam, a preto sú ustanovenia upravujúce ochranu osobnostných práv teraz systematicky zaradené už do všeobecnej časti Občianskeho zákonníka. Ten chráni osobnosť človeka ako takú, vrátane jeho prirodzených práv, najmä jeho život, dôstojnosť, zdravie, právo na život v priaznivom životnom prostredí, vážnosť, česť, súkromie a prejavy osobného charakteru, ale napríklad aj ľudské telo po smrti človeka. Právo na ochranu osobnosti je teda širokým a rôznorodým súborom čiastkových práv. Osobnostné práva majú rovnakú hodnotu nezávisle od konkrétnej osoby, význam jednotlivých čiastkových práv sa však navzájom líši. Predmetom ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka sú také rýdzo osobné práva občana, ktoré ovplyvňujú rozvoj jeho osobnosti a sú s ním úzko späté. Všestranný rozvoj a uplatnenie osobnosti človeka je hlavným zmyslom a cieľom tejto občianskoprávnej ochrany. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

40. Z uvedených dôvodov sa žalobkyňa nestotožňuje so závermi okresného súdu prezentovanými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pretože podľa jej názoru stále existujú relevantné dôvody, na základe ktorých existuje potreba ochrany jej osobnosti. Žalobkyňa má totiž dôvodnú obavu, že ani uplynutý čas, ktorý je viac ako štyri roky od podania žaloby, nestačil žalovanému na to, aby prehodnotil svoje správanie. Žalovaný má v sebe plno hnevu a negatívnych emócií, ktoré nedokáže doposiaľ spracovať. Konflikty a nevhodné správanie žalovaného pretrvávajú, a to aj pred dcérami. Aj v súčasnej dobe má žalobkyňa stále pretrvávajúcu dôvodnú obavu o život a zdravie tak svoje, ako aj jej detí. Žalovaný opakovane vyjadruje svoju zlosť a agresivitu aj v návrhoch na neodkladné opatrenia, ktoré podáva na súd so zámerom upraviť styk s maloletým dieťaťom, v ktorých sa o osobe žalobkyne vyjadruje v invectivách a v nepodložených konfabuláciách. Uvedené správanie žalovaného je možné definovať ako špecifickú formu vzťahového násillia, a to z toho dôvodu, že jeho základným znakom je násillné a nežiaduce prenikanie do privátnej sféry žalobkyne, a to takým spôsobom, že u nej vzniká dôvodný pocit ohrozenia. Podstatnou je práve tá skutočnosť, že takéto správanie je vždy úzko prepojené so vzťahmi, a to nezávisle na tom či sa jedná o vzťahy reálne alebo iluzórne. V reálnych vzťahoch takéto konanie vzniká ako reakcia na problémy, resp. konflikty a predstavuje disfunkčný vzorec správania pre riešenie vzťahových kríz a kolapsov. Najčastejšie vzniká práve v konfliktných intímnych vzťahoch, kde ide konkrétne o expartnera. Ústredným motívom v prípade expartnera je neschopnosť žalovaného uniesť jednostranné ukončenie intímneho partnerského vzťahu. Motiváciou je buď snaha zlepšiť skrachovaný vzťah, alebo snaha pomstiť sa za rozchod. Dôležité je poznamenať, že takéto správanie žalovaného nie je z jeho pohľadu reakciou, ale akciou. Podľa názoru žalobkyne zrušenie uznesenia okresného súdu, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, len žalovaného utvrdí v tom, že konanie, ktorým žalobkyňu (a jej dcéry) už veľa rokov obťažuje, je v súlade s právnym poriadkom, morálkou a dobrými mravmi. Navyše prvoinštančný súd sám poukázal na stále prebiehajúce trestné konanie ČVS: ORP-731/0V-MT-2018 na základe trestného oznámenia podaného žalobkyňou, ktorým bolo začaté trestné stínanie a vznesené obvinenie vo vzťahu k žalovanému - obvinenému pre prečin nebezpečného prenasledovania. V zmysle tohto uznesenia obvinený v období približne od druhej polovice roka 2017 (t. j. po rozchode a odsťahovania sa poškodenej, t. j. žalobkyne zo spoločnej domácnosti), doposiaľ, t. z. už dlhodobo prenasleduje svoju manželku, s ktorou sú v rozvodovom konaní tak, že najmä vyhľadáva jej osobnú blízkosť, alebo ju sleduje, a to tým spôsobom, že opakovane ju vyhľadáva na miestach verejne prístupných na rôznych miestach v rámci mesta A.. V rámci tohto uznesenia boli uvedené dni, kedy malo dôjsť k tomuto nebezpečnému prenasledovaniu, a to dňa 27.12.2017, 31.12.2017, ďalej v presne nezistenej dobe r. 2017, ale tiež dňa 13.02.2018 a 29.06.2018, v mesiaci máj a júl 2018, 05.09.2018, 07.09.2018, 09.09.2018, 19.09.2018 a 06.10.2018 zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi s tým, že práve týmto nebezpečným prenasledovaním bola žalobkyňa poškodená a neželá si, aby bola prenasledovaná, strpčuje jej to život a konanie obvineného ju obmedzuje na bežnom spôsobe života. V označenej veci naďalej prebieha vyšetrovanie a podľa informácií žalobkyne mal by byť vypracovaný znalecký posudok na obvineného a následne bude vec ukončená. Uvedené rovnako

umožňuje žalovanému bez akéhokoľvek postihu pokračovať v prenasledovaní žalobkyne s tým, že vôbec nie je zrejmé, kedy a s akým výsledkom bude toto trestné stíhanie ukončené. Zamietnutie žaloby vo veci samej v prejednávacom prípade tak môže mať pre žalobkyňu a jej život fatálne následky. Je evidentné, že zo strany žalovaného sú opakovane podávané trestné oznámenia a z jeho správania je evidentné, že napriek odstupu času stále nie je vysporiadaný so tým, že so žalobkyňou sú právoplatne rozvedení a každý si žije vlastný život. Rovnako je evidentné, že žalovaného psychický stav nie je stabilný, jeho správanie je úplne nepredvídateľné. Je zrejmé, že správanie a konanie žalovaného je neočakávané a môže byť dokonca život ohrozujúce. Jeho reakcie sú nepredvídateľné, takže riziko je vlastne permanentné a najmä pretrvávajúce, a to najmä vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu súdu. U žalovaného možno naďalej pozorovať výraznú impulzivitu a problém kontrolovať, usmerňovať a plánovať svoje správanie. Navyše, žalovaný bol hospitalizovaný v Univerzitnej nemocnici A. na psychiatrickej klinike, čo nie je u zdravého človeka nevyhnutné.

41. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v súdenom prípade sa jedná o konanie žalovaného, ktoré nepozostáva z jednorazového útoku, s ktorým sa človek dokáže skôr či neskôr vyrovnáť, ale ide o systematické, opakujúce sa „útoky“, ktoré dostávajú žalobkyňu do stavu absolútnej bezmocnosti a zúfalstva. Preto aj pomoc, o ktorú žalobkyňa požiadala príslušné orgány, nemajú u nej primárne za cieľ privodiť žalovanému trest, či obmedzenie osobnej slobody, ale ich jediným cieľom je tá skutočnosť, aby mala žalobkyňa pokoj a mohla sa vrátiť k bežnému spôsobu života, ktorý mala do momentu, kým nezačala byť takýmto spôsobom prenasledovaná. V tejto súvislosti možno dokonca hovoriť o tzv. špirále správania, ktorá má v podstate tri neustále sa opakujúce fázy. V prvej fáze ide o vlastnú aktivitu žalovaného, ktorá u žalobkyne vyvoláva neistotu a strach a prináša aj značný stres. Ten však pomaly doznieva a nastáva druhá fáza, v ktorej nastáva akési ukludnenie a človek sa z otrasu spamätáva. Toto štádium však netrvá dlho a prechádza do tretej fázy, v ktorej dominuje nepríjemné očakávanie a obavy z ďalšej akcie. V tejto fáze človek prežíva stres z toho, čo bude nasledovať a tiež bezmocnosť. Časom sa tak život prenasledovaného človeka delí len na akútne traumatizujúce zážitky a medzi napäté očakávanie, čo bude neskôr. Človek sa tak dostáva do stavu permanentného nepokoja, strachu a zvýšenej pozornosti spojenej s nepokojom a podozrievavosťou. Je taktiež nevyhnutné uviesť, že vo väčšine prípadov takéhoto prenasledovania musia ženy dokonca pristúpiť k závažnejším zmenám v ich životnom štýle, napr. zmena práce alebo dokonca bydliska, zmena poštovej adresy, telefónneho čísla, atď. To má za následok, že človek sa dostane do sociálnej izolácie, čo môže vyústiť do psychosomatických ťažkostí ako nespavosť, bolesti hlavy, výkyvy telesnej hmotnosti alebo naopak nechutenstvo prechádzajúce až k pretrvávajúcim žalúdočným problémom, stavy depresie a ťažké stavy úzkosti. Je zrejmé, že celý život žalobkyne môže byť bez náležitej ochrany doslova zničený.

42. Odvolateľka opätovne uviedla, že od roku 2017 sa žalovaný sústavne vyhýbal konaniam na súde, kde žalobkyňa má dôvodné podozrenie, že v dôsledku svojej profesie si vie vybaviť lekárske potvrdenia, ktoré majú údajne prekryvať zdravotné problémy, aby sa nemohol zúčastniť nariadených pojednávaní. Žalovaný výslovne zneužíva svoj status lekára na to, aby manipuloval všetkými zložkami práva podľa toho, ako mu to vyhovuje. Z uvedeného je zrejmé, že žaloba žalobkyne je dôvodná.

43. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

44. Uviedol, že so žalobkyňou sa vyše štyroch rokov nestýka, žiadnym spôsobom ju nekontaktuje, pretože ho vôbec nezaujíma. Manželstvo strán sporu je už viac ako dva roky právoplatne rozvedené. Žalobca i žalobkyňa sa navzájom sebe vyhýbajú a každý si žije svoj nový život. Žaloba bola napísaná a podaná žalobkyňou a jej pochybnou advokátkou len na základe povinnosti uloženej Okresným súdom Martin. Všetky vykonštruované priestupkové a trestné konania a očierňovanie osoby žalovaného podľa scenárov a réžie J. L., súčasne s ovplyvňovaním a dozorovaním jej predpojatým manželom – okresným prokurátorom v Martine J. G. L., boli nakoniec príslušnými orgánmi zamietnuté, postúpené a zastavené, resp. žalobkyňou spomínané konania nie sú právoplatne skončené, ale zámerne už štyri až päť rokov ovplyvňovaním príslušných orgánov zo strany manželov L. sú udržiavané a neskončené. Na J. K. L., ktorá koná v konflikte záujmov, boli poškodenými (spoločnosťou ADMEUM, s.r.o., so sídlom Mudroňova 14, 036 01 Martin a jej konateľom a spoločníkom A. C. C.) podané trestné oznámenia na Generálnu prokuratúru SR pre trestné činy podvodu, poškodzovanie cudzích práv a iné, s vyčíslenou celkovou škodou viac ako 50.000,00 Eur, ktoré doteraz nie sú príslušnými orgánmi právoplatne skončené. Žalovaná a J. K. L. sú spolupodnikateľky, tiché spoločníčky obchodnej spoločnosti MEDAM SK, s.r.o, so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, sídliacej v nehnuteľnosti patriacej J. L. a tiež sú konečné užívateľky výhod tejto spoločnosti. Žalobkyňa a jej advokátka považujú svoje subjektívne predstavy a osobné presvedčenie o očierňovaní žalovaného

dokonca za nadradenejšie vnemom a za smerodajnejšie a dôležitejšie než realita. Reálne a objektívne vnemy sú však v rozpore s ich predstavami a tvrdeniami. Záverom žalovaný akcentoval, že je bezúhonný človek, bez záznamu v registri trestov GP SR, starostlivý otec maloletej dcéry C. a lekár s viac ako 28-ročnou praxou, pracujúci v kritickej infraštruktúre SR, zachraňujúci denne, vo dne, v noci zdravie a životy občanov, ktorí to naliehavo potrebujú.

45. Žalobkyňa vo svojej odvolacej replike zotrvala na svojej argumentácii prezentovanej v podanom opravnom prostriedku. Uviedla, že hoci žalovaný tvrdí, že sa už štyri roky so žalobkyňou nestýka a nekontaktuje ju, na polícii sú podané a doposiaľ neskončené vyšetrovania, z ktorých vyplýva, že žalovaný porušil súdny zákaz priblíženia voči žalobkyni. Malo byť tiež nariadené vyšetrenie jeho zdravotného stavu, uložené Okresným súdom v Žiline, čo však nebolo doložené. Hoci žalovaný porušoval zákon, súd napriek tomu vôbec nekonal. Žalovaný sa niekoľko rokov vyhýba civilnému i trestnému konaniu a súdy ani polícia s tým nič nerobia. Žalovaný cca rok nič fyzicky nepodnikne, no napáda žalobkyňu a jej právnu zástupkyňu písomne. Súd potom dospeje k záveru, že už sa nič nedeje a zruší neodkladné opatrenie. Zostáva nezodpovedaná otázka o prevzatí zodpovednosti žalovaného za porušenie neodkladného opatrenia v minulosti a nevyriešené podania na polícii. Žalobkyňa sa cíti byť poškodená súdom. Súd dal totiž v tomto spore za pravdu žalovanému. Žalovaný však doposiaľ nevie komunikovať ani so staršími dcérami. Žalobkyňa nemôže za to, že súd si nevie so žalovaným rady. Žalobkyňa znovu zopakovala, že sa cíti byť ohrozená neustálymi písomnými atakmi zo strany žalovaného voči jej osobe, ktoré žalovaný posielal na rôzne inštitúcie a v ktorých žalobkyňu opisuje s nenávisťou, nekontrolovateľným hnevom a obviňuje ju. Pokiaľ by bolo preukázané, že sa žalovaný psychicky vyrovnal s ich rozvodom a riešil by svoj ďalší život bez opakovaných atakov voči žalobkyni, žalobkyňa by to už neriešila. Žalobkyňa sa však aktuálne reálne obáva, že zrušením zákazu priblíženia sa dostane do situácií, kedy sa bude musieť brániť, lebo hranica, ktorú mal žalovaný nastavenú súdnym rozhodnutím, bude zmazaná. Dokonca nie je vylúčené, že súd tak vystaví žalobkyňu ešte priamejším útokom zo strany žalovaného. To, čo žalovaný nazval konfabuláciou a očierňovaním zo strany žalobkyne, je jednoznačne len jeho paranoja. Žalobkyňa prezentovala názor, že žalovaný nevie so sebou žiť a chyby, ktoré urobil a robí, hádže na iných ľudí, lebo nevie prevziať zodpovednosť za svoje konania. Pre rozhodnutie v tejto veci je irelevantná jeho prax lekára. Tento svoj status žalovaný len využíva k manipulovaniu a ovládaniu iných ľudí a inštitúcií. Ešte počas manželstva, keď nezvládal vyhrotené situácie, často sa vyhráždal ľuďom, s ktorými mal konflikt. Žalovaný nedokáže v klude vychádzať ani so susedmi, či kolegami v práci. Aj v práci mal množstvo konfliktov, ktoré nakoniec skončili zmenou zamestnania. Je to človek, ktorý musí mať silou-mocou všetko pod kontrolou a keď tomu tak nie je, tak sa ľuďom vyhráža, alebo im znepriemňuje život.

46. Žalovaný vo svojej duplike zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k odvolaniu.

47. Žalovaná vo svojom vyjadrení k duplike žalobcu uviedla, že považuje za zbytočné sa k nej vyjadrovať, keďže sama je znechutená z celého konania. Rozhodnutie a konanie súdu ju sklamalo, pretože žalovaný evidentne maril pojednávania a nedostavoval sa účelovo na súd. Žalobkyňa sa cíti poškodená v tomto konaní, nakoľko súd svojím rozhodnutím zrušil zákaz priblíženia sa žalovaného k žalobkyni a nepriznal žalobkyni ani nárok na náhradu konania. Žalobkyňa však brala vytýčené pojednávania na vedomie, nikdy sa bezdôvodne neospravedlňovala a aj keď sa sama nedostavila, bola právne zastúpená, na čo musela vynaložiť finančné prostriedky.

48. Ďalšie podania strán sporu v štádiu odvolacieho konania neboli produkované.

49. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

50. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

51. V rámci reakcie na odvoláciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobkyne za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

52. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobkyne k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobkyne zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s "právom" strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s "právom" na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého "...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania".

53. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné, z nasledovných dôvodov:

54. Predmetom tohto konania je nárok žalobkyne na ochranu osobnosti, ktorý špecifikovala ako uloženie povinnosti žalovanému nepribližovať sa na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, s výnimkami uvedenými vyššie.

55. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavu osobnej povahy.

56. V zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

57. Uvedené špeciálne prostriedky súdnej ochrany osobnostných práv sa podľa jednotlivých okolností konkrétneho prípadu môžu uplatniť samostatne alebo kumulatívne (ak si to vyžaduje ich účel). Zo žaloby musí byť zrejmé, aký prostriedok právnej ochrany žalobca podáva. Žaloba na upustenie od neoprávnených zásahov do osobnostného práva musí smerovať k zastaveniu ďalšieho rušenia tým, že sa žiada právne zistenie, že zasahujúci subjekt nie je oprávnený na také zásahy, ako aj tým, že sa usiluje o vydanie zákazu ďalšieho rušenia. Žaloba na odstránenie už uskutočnených zásahov má zabezpečiť obnovenie pôvodného stavu, pokiaľ je to ešte vôbec možné. Vzhľadom na charakter porušených práv a charakter zásahov reštitúciou niekedy vôbec nemožno uskutočniť, alebo prichádza do úvahy len

v obmedzenom rozsahu; najmä v týchto prípadoch preberá jej funkciu do určitej miery poskytnutie zadosťučinenia. Žaloba poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba) sleduje priznanie satisfakcie žalobcovi, ktorého osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu.

58. Všeobecnou podmienkou uplatnenia ochrany podľa vyššie citovaného ustanovenia zákona je, že ide o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti. Rozlišujeme tieto prostriedky ochrany osobnostných práv: 1/ návrh na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), 2/ návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba), 3/ poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba).

59. Upustenie od neoprávneného zásahu, ktorý sa týka osobnosti občana, možno použiť len vtedy, keď zásah doteraz trvá. Vo výroku rozsudku o povinnosti zdržať sa ďalších zásahov sa neurčuje lehota na plnenie a je vykonateľný už právoplatným uložením tejto povinnosti (pozri Z III str. 204 až 206).

60. Žalobkyňa v tomto spore podala na súd negatívnu žalobu, z ktorej ale podľa názoru odvolacieho súdu aktuálne nevyplýva, že smeruje k návrhu na zastavenie/upustenie od neoprávnených zásahov do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktoré sú objektívne spôsobilé fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti. Zo žaloby totiž výslovne vyplýva, že sa ňou domáha vydania zákazu priblížiť sa k žalobkyni zo strany žalovaného (až na výnimky v nej uvedené), čo nemožno subsumovať pod návrh na zastavenie alebo upustenie od neoprávnených zásahov.

61. Civilný sporový poriadok umožňuje formou neodkladného opatrenia (§ 325 CSP) uložiť strane sporu, aby sa na určenú vzdialenosť nepribližovala, alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená, avšak toto obmedzenie možno nariadiť, iba ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery strán sporu.

62. V prejednávanej spore bolo takéto neodkladné opatrenie nariadené, avšak jeho trvanie bolo obmedzené iba na čas trvania sporu vo veci samej, a to sporu na ochranu osobnosti. V spore na ochranu osobnosti však nemožno túto povinnosť uložiť tak, aby mala trvajúci charakter, a preto bolo potrebné domáhať sa iným spôsobom upustenia od neoprávnených zásahov do integrity osobnosti – žalobkyne.

63. V posudzovanom prípade žalobkyňa ako zásah do svojej osobnej integrity označila správanie sa žalovaného, ktoré popísala v samotnej žalobe.

64. Odvolací súd však v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej spore neboli splnené podmienky pre poskytnutie takejto ochrany uplatnenej žalobou (bez ohľadu na skutočnosť, že neboli splnené podmienky na uloženie takejto povinnosti trvalého charakteru), na čo poukazoval aj žalovaný v rámci svojej procesnej obrany.

65. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

66. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok.

Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Z ust. § 150 ods. 1 CSP totiž jednoznačne vyplýva povinnosť sporových strán pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Sporové konanie je podľa aktuálne účinnej právnej úprav ovládané tzv. princípom kontradiktórnosti, čo znamená, že sporová strana vyvodzujúca z určitej skutočnosti právne následky, je povinná jednak tieto skutočnosti tvrdiť, a zároveň predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky na ich relevantné preukázanie.

67. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

68. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie žalobu zamietol, pretože žalobkyňa v tomto spore nepreukázala, že protiprávny stav, ktorý trval v čase podania žaloby na súd, trval aj v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, resp. bezprostredne hrozil. Zároveň žalobkyňa namietala, že súd nezohľadnil, že počas trvania súdneho konania bola chránená neodkladným opatrením, ktorého úmyselné porušenie zo strany žalovaného by znamenalo vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti, čomu nasvedčujú aj ňou podané trestné oznámenia a začaté trestné konanie. Žalobkyňa však vo svojom opravnom prostriedku ničím nevyvrátila skutkové závery súdu prvej inštancie prezentované v napadnutom rozsudku, pretože nepreukázala, že jej aktuálne hrozí nebezpečenstvo z opakovaného protiprávneho konania žalovaného. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že správne skutkové závery súdu prvej inštancie sa potom po príslušnom právnom posúdení prejavili v jeho správnych právnych záveroch o nedôvodnosti žaloby žalobkyne v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, tieto na seba vecne a logicky nadväzujú a zodpovedajú vykonaným dôkazom a ustálenie skutkového stavu zodpovedá racionálnej a logickej úvahe, pri ktorej boli dôkazy hodnotené každý jednotlivito i všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Žiadny z dôkazov vykonaných v spore nenasvedčuje tvrdeniam žalobkyne o pretrvávajúcom fyzickom či psychickom násilí žalovaného voči nej. Odvolací súd pritom nepopiera, že vzťahy medzi stranami sporu boli v období rokov 2017 až 2018 napäté. Tieto pramenili z toho, že žalobkyňa si našla nového partnera a v máji 2017 opustila spoločnú domácnosť a spolu s tromi, v tom čase ešte maloletými deťmi sa presťahovala do prenajatého bytu v A.. Netreba však opomíňať fakt, že manželstvo žalobkyne a žalovaného sa rozpadlo po 17 rokoch. Je pritom notoricky známou skutočnosť, že rozvod patrí medzi najstresujúcejšie okamihy v živote človeka. Podľa psychologických výskumov je rozvodové konanie hneď po smrti partnera druhou najstresujúcejšou situáciou v živote. Trauma z rozvodu môže trvať aj niekoľko rokov. Človek sa po ňom odrazu ocitne v úplne novej situácii (vrátane ekonomickej), zaužívané stereotypy sú preč. Rozvod vytvára napätie, dlhotrvajúci stres, nervozitu, obavy, človek bilancuje. Výnimočným nie je ani zhoršenie zdravotného stavu. Rozvod sa odráža aj na nespavosti, vzniku depresie či úzkosti. Často ho sprevádzajú pocity viny, pocity straty, obavy z budúcnosti, pochybnosti o tom, či to všetko človek zvládne. Nejednen rozvedený manžel požiada o radu blízkych, alebo psychológov, prípadne vyhľadá aj pomoc psychiatra.

69. Z dokazovania vykonaného okresným súdom je zrejmé, že aj žalovaný ťažko znášal rozpad manželstva a odlúčenie od detí a jeho vtedajšie správanie popísané vyššie viedlo Okresný súd Martin k tomu, že uznesením č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017, vydal neodkladné opatrenie, ktorým zakázal žalovanému priblížiť sa k žalobkyňi na vzdialenosť menej ako 10 metrov s tým, že žalovaný sa smel priblížiť k žalobkyňi na menšiu vzdialenosť ako 10 metrov len počas úkonov trestného

konania, priestupkového konania alebo civilných konaní, na ktoré bude žalovaný predvolaný, a to len v rozsahu nevyhnutnom pre riadnu účasť na týchto úkonoch. V predmetnom čase tak, ako to bolo popísané v žalobe a ustálené okresným súdom, žalovaný prenasledoval žalobkyňu. Bolo to teda v období vrcholiacej krízy v ich manželstve a jeho následného rozvodu, ktoré konanie prebiehalo na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 15P/109/2017. V tom čase žalovaný svoju manželku A. B. C. sledoval, opakovane ju verbálne atakoval - telefonoval jej i v noci, kričal na ňu aj na verejnosti, pretože sa nevedel zmieriť s tým, že si našla nového životného partnera. Odvolaciemu súdu je zároveň z úradnej činnosti známe, že žalovaný sa ako otec maloletých detí pochádzajúcich z manželstva – B., nar. XX.XX.XXXX, I., nar. XX.XX.XXXX a C., nar. XX.XX.XXXX domáhal úpravy styku s nimi. K jedinému fyzickému kontaktu medzi stranami sporu došlo dňa 08.09.2017 pri súboji o mobilný telefón, na ktorý si ho žalobkyňa nahrávala pri jeho verbálnom útoku. Ďalšie obťažovanie žalobkyne zo strany žalovaného s výnimkou tých, ktoré sú popísané v napadnutom rozhodnutí, už v priebehu ďalších rokov nenastali. Je teda zrejmé, že správanie žalovaného bolo podmienené manželskou krízou a rozpadom 17 rokov trvajúceho manželstva, problémami v spoločnej firme spôsobenej aj žalobkyňou a snahou žalovaného ako otca kontaktovať sa so svojimi deťmi. Za tieto skutky bolo žalovanému obvodným oddelením Policajného zboru SR Martin – Východ dňa 12.11.2008 uznesením ČVS: ORP-731/OV-MT-2017 vznesené obvinenie, bolo začaté trestné stíhanie. Trestnoprávna zodpovednosť žalovaného za uvedené skutky nie dotknutá a táto bude predmetom prebiehajúceho trestného konania.

70. Žalovaná vo svojom opravnom prostriedku len prezentovala, že má obavu, že ani uplynutý čas, ktorý je viac ako štyri roky od podania žaloby, nestačil žalovanému na to, aby prehodnotil svoje správanie, pričom je možné, že žalovaný bude bez akéhokoľvek postihu pokračovať v prenasledovaní osoby žalobkyne a nie je zrejmé, s akým výsledkom bude jeho trestné stíhanie ukončené. Ďalej uviedla, že konflikty a nevhodné správanie žalovaného pretrvávajú, a to aj pred dcérami a že žalobkyňa má v súčasnej dobe stále naďalej dôvodnú obavu o svoj život a zdravie a tiež o život a zdravie svojich detí. Žalobkyňa však vôbec nekonkretizovala, v čom by malo takéto správanie žalovaného spočívať a z čoho aktuálne vyvodzuje obavy o svoj život a zdravie, na ktorom má byť zo strany žalovaného v ohrozená. Odvolacia argumentácia žalobkyne je založená len na všeobecných poznatkoch uvádzaných v odborných článkoch a literatúre, v ktorých sú popisované rôzne špecifické formy vzťahového násillia. Tieto však vo vzťahu k prejednávanému sporu žalobkyňa nepodložila takými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi, z ktorých by bolo zrejmé, že i aktuálne správanie žalovaného zakladá opodstatnenosť jej nároku uplatneného žalobou. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že sudy poskytujú ochranu len existujúcim právam. Pravidlo obsiahnuté v ust. § 217 ods. 1 CSP stanovuje, že pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. To znamená, že súd pri rozhodovaní veci nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvajú, ako ani anticipovať skutočnosti, ktoré v čase vyhlásenia ešte nenastali (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 10/2013). Zároveň platí, že upustenie od neoprávneného zásahu, ktorý sa týka osobnosti občana, možno použiť len vtedy, keď zásah doteraz trvá alebo bezprostredne hrozí.

71. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom konajúceho súdu, že vzhľadom na čas, ktorý uplynul a fakt, že žalovaný sa so žalobkyňou dlhodobo nestretáva a žiadnym spôsobom už nezasahuje do ich osobnostných práv, nebolo možné aktuálne s prihliadnutím na stav v čase rozhodovania (§ 217 ods. 1 CSP) žalobe žalobkyne vyhovieť.

72. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že neodkladné opatrenia tak, ako to bolo aj v tomto prípade, sú vydávané na základe osvedčenia rozhodujúcich skutočností, a teda bez riadne vykonaného dokazovania, kedy postačuje, že rozhodujúce skutočnosti sa javia konajúcemu súdu ako pravdepodobné. To však neznamená, že skutkový stav, ktorý mal za osvedčený súd konajúci o neodkladnom opatrení, je pre súd konajúci vo veci samej záväzný, že z neho musí súd konajúci vo veci samej vychádzať. V konaní vo veci samej sa vykonáva riadne dokazovanie a toto sa náležite posudzuje a skutočnosť v konaní o neodkladnom opatrení považovaná za pravdepodobnú, môže byť po vykonaní dokazovania považovaná za nepreukázanú, resp. sa môže zistiť jej opak. Môže sa preto stať, že ak súd v konaní vo veci samej vykonal rovnaký dôkaz, ktorý v konaní o neodkladnom opatrení postačoval na osvedčenie určitej skutočnosti, tak v konaní vo veci samej je tento po vykonaní riadneho dokazovania a jeho posúdení (samostatne i vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi) vyhodnotený ako nepreukazujúci rovnakú skutočnosť. Toto ale nepredstavuje porušenie právnej istoty strany sporu alebo zásah do jej práva na spravodlivý proces, je

to len výrazom rozdielneho prístupu k zisťovaniu a posudzovaniu rozhodujúcich skutočností v konaní o neodkladnom opatrení, (kedy by sa mala oprávnenej osobe poskytnúť urýchlene súdna ochrana) a v konaní vo veci samej. V tomto konkrétnom prípade platí aj to, že ak sa súd konajúci vo veci neodkladného opatrenia mohol odvolať na skutočnosť osvedčenú listinami predloženými žalobkyňou s tým, že žalovaný nepreukázal nedôvodnosť podozrenia z jeho násilného správania sa voči žalobkyni, tak v tomto konaní vo veci samej, kde sa žalobkyňa domáha ochrany svojej osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné trvať na tom, že je to ona, ktorá musí preukázať protiprávny zásah žalovaného do práva na ochranu osobnosti, teda násilné správanie sa žalovaného voči jej osobe, ktoré musí i v čase vyhlásenia rozsudku trvať alebo bezprostredne hroziť. Tu nemožno dôkazné bremeno prenášať na žalovaného. Aktuálne nebolo v tomto spore preukázané, že by sa žalovaný dopúšťal voči žalobkyni fyzického či psychického násillia, resp., že by takéto konanie žalovaného bezprostredne hrozilo. Súčasne platí, že ani povinnosť podať žalobu v tejto veci uložená žalobkyni ako navrhovateľke neodkladného opatrenia pred začatím konania v uznesení Okresného súdu Martin č. k. 10C/52/2017-31 zo dňa 20.11.2017 v súlade s ust. § 336 ods. 1 CSP nezakladá dôvodnosť následne podanej žaloby a nezaručuje úspech žalobkyne v tomto spore.

73. Zároveň odvolací súd dodáva, že je mu známe, že žalovaný po vydaní uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia toto súdne rozhodnutie porušoval, v dôsledku čoho podala žalobkyňa voči jeho osobe na príslušnom policajnom orgáne podnety na začatie trestného stíhania. Správne však konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, že z prebiehajúcich trestných konaní mal preukázané, že žalovaný mal atakovať žalobkyňu, či už fyzicky alebo psychicky a nerešpektovať nariadené neodkladné opatrenie v rokoch 2017 a 2018. Žalobkyňa teda nedoložila do spisu žiaden dôkaz o tom, že by sa žalovaný od roku 2019 až doposiaľ voči nej dopúšťal fyzického či psychického násillia. Všetky tvrdenia žalobkyne uvedené v jej opravnom prostriedku zostali len v rovine ničím nepodložených tvrdení a teoretických úvah vyplývajúcich z príslušnej odbornej literatúry. Na uvedenom závere nič nemení ani fakt, že žalovaný bol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení, pretože tomuto tak bolo práve v čase prepuknutia ich manželskej krízy, a to v období od 28.09.2017 do 18.10.2017. Hospitalizácia ktoréhokolvek človeka na psychiatrickom oddelení ešte neznamená, že tento človek po absolvovaní liečby nemôže žiť úplne normálnym životom a že sa nemôže zaradiť do bežného života, či už rodinného alebo pracovného.

74. Napokon ani podanie viacerých podnetov, návrhov, či žalôb zo strany žalovaného voči žalobkyni a jej advokátke nie je pre rozhodovanie tohto sporu relevantné. Každá fyzická, či právnická osoba má totiž právo požiadať príslušné orgány o poskytnutie ochrany, ak sa domnieva, že došlo k porušeniu alebo ohrozeniu jeho subjektívnych práv. Ani táto okolnosť preto nemôže založiť nárok žalobkyne uplatnený žalobou. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že rozsudok súdu v tejto veci nemôže byť založený na ničím neopodstatnených obavách a predstavách žalobkyne. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalobkyne, že súd v tomto spore rezignoval na svoju úlohu a neposkytol jej súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok je totiž výsledkom správneho právneho posúdenia riadne zisteného skutkového stavu v spore žalobkyne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o práve na ochranu jej osobnosti. Je to práve žalobkyňa, ktorá bola v tomto spore povinná preukázať protiprávny zásah žalovaného do práva na ochranu jej osobnosti, a teda násilné správanie sa žalovaného voči jej osobe, ktoré doposiaľ trvá, resp. bezprostredne hrozí. Žalobkyňa sa svoj opravný prostriedok a svoje tvrdenie o hrozbe snažila podporiť hrozbou opakovania protiprávneho konania žalovaného opísaním jeho povahových vlastností a možného konania žalovaného (známeho z dostupnej literatúry), ktoré sa však v jeho skutočnom živote od roku 2018 vôbec neprejavili.

75. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby (výrok I.) a tiež výrok III. o zrušení neodkladného opatrenia, ktorý je v plnom súlade s ust. § 335 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

76. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinstančného konania (výrok II.), proti ktorému odvolateľka v zákonom stanovenej lehote nevzniesla žiadne odvolacie námietky. Napadnutý rozsudok okresného súdu aj v tejto časti plne zodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi stranami sporu, keďže zohľadňuje individuálne okolnosti posudzovaného prípadu a ust. § 257 CSP naň aplikovaného.

77. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni nárok na ich náhradu v rozsahu

100 %, nakoľko mal v odvolacom konaní plný úspech. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Trovy žalovaného v aktuálnom odvolacom konaní však predstavujú len poštovné, vynaložené v súvislosti s jeho podaniami produkovanými v tomto štádiu konania.

78. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní, počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

79. Zároveň odvolací súd konštatuje, že vo výroku III. napadnutého rozsudku absentuje označenie súdu, ktorý vydal rozhodnutie (uznesenie o neodkladnom opatrení, ktoré bolo týmto výrokom súdu prvej inštancie zrušené). Z uvedeného dôvodu odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie odstránenie tejto zrejmej nesprávnosti (absencie označenia súdu) v súlade s čl. 4 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku s použitím § 224 CSP vydaním opravného uznesenia.

80. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).